

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

N° 2074

Russisch Goud

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Russisch Goud

HOOFDSTUK I.

WAAR IS DR. COX ?

Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand zaten tegenover elkander, ieder met een sigaret tussen de lippen, aan een tafeltje op het terras van het Carlton Hotel, vanwaar zij een prachtig uitzicht genoten over de Theems, met de Tower Bridge in de wazige verte.

Voor hen op tafel lag een zoeven dichtgevouwen nummer van de «Daily Telegraph», en daarin had Charles Brand een bericht gevonden, dat de beide vrienden veel te denken had gegeven.

Nadat hij het op zachte toon had voorgelezen, terwijl de Grote Onbekende met gebogen hoofd toeluisterde, had er enige tijd stilzwijgen geheerst.

Maar nu sprak Raffles op zachte toon:

— Het is dus nu wel zeker, dat Dr. Cox nog in leven is!

— Ja, je doods vijand, de Meester, de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, die vreselijke bandietenbende, leeft nog, daaraan kan niet getwijfeld worden! zei Brand met een zucht.

— Ik meende toch zo stellig, dat de schurk de dood had gevonden, toen wij zijn watervliegtuig in de grond hadden gevaren, waarin hij trachtte te ontkomen met het gewichtige document, dat ik met zoveel moeite had weten te verkrijgen, maar... Cox is ons ontsnapt!

— Het schijnt wel ons onvermijdelijk noodlot te zijn, dat wij steeds te kampen zullen hebben tegen een man als Cox!

— Natuurlijk, Charles. Even lang als er een Genootschap van de Gouden Sleutel zal bestaan! zei Raffles met een licht schouderophalen. Eerst was het professor Shydrift, een onmens, dan professor Nicholson! Die heeft enige tijd geleden zijn talloze misdaden aan de galg moeten boeten, maar reeds enige dagen daarna ging het genootschap over tot de verkiezing van een nieuw opperhoofd! Je zult je natuurlijk even goed als ik herinneren, dat ik door een gelukkig toeval bij die verkiezing aanwezig kon zijn en toen getuige ben geweest van de strijd tussen de thans gekozen chef en markies Beaupré de la Sardogne, een Fransman, die minstens evenveel recht als Cox op de titel van chef meende te kunnen doen gelden en die slechts met weinig stemmen meerderheid werd verslagen.

— Ja, dat weet ik alles nog zeer goed, zei Brand nadenkend. Je hebt mij destijds medegedeeld, dat de Franse markies er niet uitzag als een man, die het bij die nederlaag zou laten, wat dan ook spoedig gebleken is, want reeds een paar dagen na de verkiezing scheelde het maar weinig of juist door toedoen van die doodsvijand van Cox hadden wij ons van die gevaarlijke tegenstander ontdaan!

— O, ik geef de hoop nog volstrekt niet op, Charles, dat het ons zal gelukken, Cox onschadelijk te maken!

— Het zal zeer moeilijk zijn!

— Dat erken ik. Hij is een buitengewoon sluw man. Weliswaar weten wij hoe hij heet, hoe hij er uitziet in het dagelijks leven, zelfs waar hij woont en dat hij inderdaad Cox heet. Maar wat helpt ons die wetenschap, als wij geen bewijzen hebben voor de vele misdaden, die hij, daarvan ben ik overtuigd, reeds gepleegd heeft?

— Intussen zitten wij maar weer met de schurk opgescheept! bromde Brand. Hij zal niet rusten, voor hij je ware identiteit heeft uitgevonden, die zelfs voor Shydrift en Nicholson verborgen is gebleven! En veronderstel eens, dat hij die ontdekt!

— Als hij er achter komt, Charles, dat John Raffles, alias Lord Lister, hier te Londen een fraai huis bewoont en daar de naam Lord William Aberdeen draagt, wel dat zou niet zeer aangenaam zijn, maar hij zou toch weinig moeite hebben, dat aan te tonen, zó, dat er voor de politie niet aan te twifelen valt! En dan nog, ik kan immers aanstonds een ander karakter aannemen en als het niet anders gaat, de rol van Lord Aberdeen voorgoed laten varen!

Onder het spreken had Raffles het blad weer ter hand genomen en er terloops zijn blikken over laten glijden.

Nu nam hij het snel op, las met aandacht een berichtje onder «Stadnieuws» en reikte toen het blad glimlachend aan Brand, met de woorden:

— Ik vermoedde en verwachtte het!

Brand nam het blad aan en las half-luid:

« Naar wij vernemen, zal Dr. Cox zijn drukke praktijk neerleggen. Hij zal voortaan nog slechts spreekuur houden voor zeer ernstige gevallen, waarbij vooruit belet moet worden aangevraagd ».

— Wat betekent dat? vroeg de jonge man verbaasd.

— Dat betekent heel eenvoudig, dat onze man zo weinig mogelijk vat op zich wil doen geven en bovendien, dat andere zaken zijn kostbare tijd in beslag nemen! Het is al heel gemakkelijk voor een zijner vijanden, laten wij bijvoorbeeld zeggen, voor Beaupré, om vermomd tijdens zijn spreekuur binnen te dringen en hem een mes in de borst te stoten en vervolgens de vlucht te nemen vóór men hem heeft kunnen grij-

pen of herkennen. Daaraan stelt een man als Cox zich niet bloot!

— Dat maakt intussen onze eigen pogingen om hem te ontmaskeren niet gemakkelijker, Edward! riep Brand uit.

— Neen. Die man heeft natuurlijk talloze vrienden, die hun huis te zijner beschikking stellen, wanneer hij dit slechts nodig heeft. Wat zijn eigen woning betreft, die zal er ook nu wel op zijn ingericht, om een overhaaste vlucht te vergemakkelijken!

Terwijl de twee vrienden zo zaten te praten, begon langzamerhand de duisternis te vallen. Een blauwe schemering legde zich over de rivier en hulde de Tower in een toverachtige waas.

De vormen begonnen te vervagen en hier en daar pinkten reeds lichten op de andere oever van de brede rivier, daar waar de volksbuurten een aanvang nemen. Ook op het water gleden rode, witte en groene lichten voorbij op de zwarte scheepsrompen.

Raffles rekte de armen uit, onderdrukte een geeuw en zei:

— Het wordt hier wat koel, Charles. Wat dunk je er van, als wij eens een kijkje gingen nemen in het Criterion.

— In dat nieuwe cabaret? Ik heb er niets tegen! Het is alleen nog wel wat vroeg.

— Wij kunnen lopen. Het is verrukkelijk herfstweer en wat lichaamsbeweging zal ons goed doen, na het wat overdadige diner, hetwelk de brave kellner ons had aangeraden!

De twee vrienden stonden op, Raffles rekende af met de kellner en daarop verlieten zij het restaurant.

Zij slenterden een wijl langs het Strand, dat in licht baadde en waar een grote drukte heerste, langs de helverlichte étalages der gesloten winkels, voorbij bars en bioscopen, sloegen toen Fleetstraat in en traden daar een gebouw binnen, hetwelk zijn nieuwhed nog al te zeer verried door schitterend

verguldsel, glanzend graniet en blinkende spiegels.

Het was de nieuwe bar «Criterion», welke daar niet lang geleden geopend was door een Italiaan, die grote winsten had gemaakt met sluikhandel en nu zijn kapitaal niet beter meende te kunnen beleggen, dan het te steken in een zaak, die zeker wel zou trekken in een stad als Londen.

De man bleek goed te hebben gezien, want van de eerste dag af bloeide zijn onderneming.

Weliswaar kwam er een eigenaardig publiek, voor een groot deel bestaande uit cocottes, speculanten en rijke leeglopers, maar die vormden er juist weer de grote attractie voor de vreemdeling, die Londen kwam bezoeken!

Ook op Raffles had dit wonderlijk milieu, hoewel dan om geheel andere redenen, aanstonds een bijzondere aantrekkingskracht uitgeoefend.

Hij vond daar immers een vruchtbaar veld voor zijn werkzaamheden, kon er zijn strikken uitzetten, hoorde er nuttige inlichtingen. In het kort : het «Criterion» was voor de Grote Onbekende een soort mijn, waarin hij naar welbehagen kon delven.

Een portier, gedost in een met goudborduurssel overladen uniform, trad de beide mannen buigend tegemoet en een toesnellend kellner wees hun de weg naar de vestiaire.

Nadat Raffles en Brand zich van hun overjassen en hoeden hadden ontdaan, traden zij de zaal binnen, of, om juister te zijn, een der zalen, waaruit de inrichting bestond.

Daar vierde juist de dans hoogtij. In het midden was een ruimte vrij gelaten, waar omheen de tafeltjes waren geplaatst, ieder voorzien van een kristallen, electrisch lampje met rood-zijden kap. En in die open ruimte dansten de paren een «Jazz», op de tonen van een klein maar voortreffelijk orkest, dat had

post gevat op een soort podium, door palmen omgeven.

Maar dat was het niet, wat de aandacht van Raffles, dadelijk na zijn binnenkomen, had getrokken.

Dat was, omdat zijn scherpe blik dicht bij het orkestpodium een man aan een tafeltje had zien zitten, die hij aanstonds herkende. Het was markies Beaupré de la Sardogne, de doodsvijand van

Dr. Cox en diens mededinger bij de verkiezingen voor het Presidentschap van het Genootschap van de Gouden Sleutel!

Raffles aarzelde geen oogenblik. Met zijn rug naar het podium, nam hij plaats aan een tafeltje, dat achter een portière stond, zodat hij door een kier de zaal kon gadeslaan, zonder zelf gezien te worden.

HOOFDSTUK II.

EEN NIEUWE KELLNER

Charles Brand was niet weinig verbaasd over de eigenaardige houding van zijn vriend, maar toen hij een blik door een kier van de portière had geworpen in de richting, welke Raffles hem had aangewezen, toen begreep hij!

— De Beaupré! fluisterde hij. Wat doet die hier? Is hij dan nog niet weer naar Frankrijk teruggekeerd?

— Dat schijnt wel zo, Charles antwoordde Raffles droogjes. Hij zit althans in een Londens cabaret en op zijn gemak, naar het schijnt.

— Maar waarom is hij hier?

— Waarom? Daarover kan ik je heus niet inlichten. We kunnen het hem bezwaarlijk gaan vragen, want hij zou het recht hebben, op zijn beurt te informeren met wiens zaken wij ons bemoeien!

— Waarom verstop je je hier dan eigenlijk?

— Verstoppen is het goede woord niet. Ik wil mij alleen maar tijdelijk onzichtbaar maken.

— Voor wie? Voor Beaupré?

— Juist. Ik lees iets op zijn gelaat, wat niet zo gemakkelijk te omschrijven valt, maar dat wijst op grote dingen, die op komst zijn. Kortom, hij ziet er uit als iemand, die zijn beurt afwacht.

— Op wie of wat dan? En waaraan zie je dat?

— Aan de flikkering in zijn ogen, aan het zenuwachtig roffelen op het marmer van zijn tafeltje met de knokkels van zijn sterke vingers, aan de bruske wijze, waarop hij nu en dan zijn lichaam omwendt, teneinde alle tafeltjes rondom de dansvloer met zijn blikken af te zoeken.

Raffles bracht zijn oog nogmaals voor de kier van de portière, keek even met gespannen aandacht en toen hij zich oprichtte, lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat en zijn stem had een scherpe klank, toen hij op gedempte toon zei:

— Hij verwacht een man, Charles! Het is dr. Cox!

Bijna had Brand een kreet van verbazing geuit, maar nog bijtijds legde Raffles hem de hand op de mond.

— Stil nu! beval hij. Bederf vooral het spel niet. Kijk liever!

Brand hief de portière ter zijde een weinig op en zag de Meester, de leider van het wijdvertakte, machtige misdadigersgenootschap, binnentreden.

Zijn gelaat stond strak en zijn groengrijze ogen vlamden. Hij was in avondtoilet en nevens hem liep een zeer bevallige vrouw, die in haar gehele uiterlijk haar beroep van demi-mondaine verried. Zij was uiterst elegant gekleed, in een paars zijden baljapon, een prachtige stola van hermelijn nonchalant over de schouder geworpen, een aigrette met briljant in het hoog opgemaakte, rosblonde haar. Zoals zij daar voortschreed naast Cox, met zijn vaal gelaat en zijn sluik, zwart haar, maakte zij een waarlijk vorstelijken indruk. Zij droeg veel juwelen, aan de vingers, in de oren en om de hals.

Brand had dit alles in een oogopslag gezien. Hij zag hoe de Beaupré half van zijn stoel oprees, met gebalde vuisten en vlamme blik, toen hij zijn gehate tegenstander zag binnentreden, hoe de twee vijanden elkander enige ogenblikken aanstaarden en hoe Cox toen, onverschillig even de schouder ophalend, verder liep, om een paar vrije stoelen voor zich zelf en zijn dame op te sporen.

Voor hij op een vrije stoel plaats nam, wierp Cox zijn verslagen tegencandidaat nogmaals een koele, tartende blik toe.

Nu en dan wierp de vrouw een snelle blik op Beaupré van achter haar waaier.

Brand had dit alles waargenomen en richtte zich nu weer op, terwijl hij Raffles fluisterend toevoegde :

— Die vrouw is mij onbekend. Ken je haar?

— Ja. Als je bekend was met de Wiener demi-monde zou je haar ook kennen. Zij is in de Oostenrijkse hoofd-

stad algemeen bekend, waar zij furore maakt als revue-commère en als harte-breekster. Men zei, dat zij zelve volstrekt geen hart bezit en dat vele mannen — de ezels! — om harentwille, zich geruïneerd hebben en zelfs de dood zijn ingegaan!

— Haar naam?

— Irene Scharwenka. Of dat haar werkelijke naam is, weet ik niet, maar zó was zij vermeld op de programma's en aanplakbiljetten.

— Zij is wat men noemt een zeer mooie vrouw.

— Niet waar? Zij heeft de eigenaardige, bedwelmende schoonheid der rossige, Zuid-Duitse vrouwen, die Italiaans bloed in de aderen hebben en ook soms Slavisch. Het is niet zo vreemd, alles wel beschouwd, dat zij de mannen gek weet te maken.

— Wat zou zij hier komen doen?

— Ja, als wij dat wisten! In ieder geval niet veel goeds. Vergis ik mij niet, dan heeft die schone sirene reeds enige malen te doen gehad met de politie van Weenen en ook van Leningrad, want zij is een echte globetrotter.

— Zou zij weten wie Cox is?

— Dat zou mij althans volstrekt niet verwonderen.

En vóór Brand nog goed en wel begreep wat Raffles voornemens was, had deze de zaalchef, die juist achter hem passeerde (de portière sloot slechts een doorgang naar een zijgang af) aangesproken.

— Waarde heer, gij kunt mij een grote dienst bewijzen, begon Raffles glimlachend en tegelijkertijd haalde hij zijn portefeuille te voorschijn.

Naar het scheen, boezemde dit manuaal de waardige zaalchef groot belang in, want hij hield zijn ogen strak op het fraaie voorwerp van krokodillenleder gevestigd, toen hij enigszins verbaasd vroeg:

— Een dienst? Kan ik u van dienst zijn, mijnheer?

— Ja, en dat met zeer geringe moeite uwerzijds! Het betreft een kleine weddenschap, moet gij weten. Mijn vriend hier verklaarde zoeven gekscherend, dat hij het beroep van kellner in een zaak als deze wel het moeilijkste ter wereld vond en dat men geoeffende, ijzeren hersens moet hebben, om alle bestellingen te kunnen onthouden. Ik verzekerde hem, dat het niet zo moeilijk was en dat ik zelf bereid was gedurende een half uur, of desnoods een uur, die taak op mij te nemen, zonder mij ooit te vergissen, een glas of ook maar een lepelte te laten vallen of een druppel te morsen.

— Wel, wel, wel! kwam de zaalchef, de blik nog altijd op de portefeuille gevestigd, waaruit Raffles nu langzaam een biljet van vijf pond te voorschijn trok.

— Mijn vriend lachte mij uit, zo vervolgde Raffles en zei zelfs dat ik op-sneed. Ik vatte vlam en wedde met hem, dat ik ook doen zou wat ik u zoeven zei. Hij nam de weddenschap aan en nu kunt gij mij in de gelegenheid stellen haar te winnen.

— Heel aardig, heel aardig! mompelde hij. Ik geloof wel, misschien, wij zouden kunnen beproeven...

— O, het is zeer eenvoudig! hernam Raffles lachend.

Hij vatte een kellner bij zijn rokspanden, die juist met een met glazen beladen blad wilde passeren en verschrikt stilstond en vervolgde:

— Hier heb ik al wat ik nodig heb! Deze man wordt een uur buiten dienst

gesteld. Hij kan gaan wandelen. Ik neem zo lang zijn plaats in. Als gij vreest, dat ik al te veel domheden bega, dan kunt gij hem bij de hand houden. De hoofdzaak is, dat ik zijn smoking met vergulde knopen, zijn servet en zijn presenteerblad krijg, en dat hij zich niet in de zaal vertoont!

De kellner keek Raffles stom verwonderd aan, waarschijnlijk in de mening verkerende, met een halve dwaas te doen te hebben, maar de zaalchef stelde hem fluisterend met enige woorden op de hoogte en toen Raffles hem snel een souverain in de hand had gedrukt, met de belofte, de tweede hand aanstonds op dezelfde wijze te vullen, toen lachte de kellner maar eens, zette zijn blad op een wandtafeltje, ontdeed zich van zijn korte buis met de vergulde knopen, legde zijn servet neer en zei:

— Ziedaar, mijnheer! Als u de weddenschap wint, dan moet u vroeger een echte kellner zijn geweest! Het zal u niet meevallen!

Raffles had zich vlug van zijn chic gesneden rok ontdaan en het zwarte kellnersjasje aangetrokken, dat hem als geschilderd zat, zoals de zaalchef geestdriftig uitriep, in wiens hand het vijfponds-biljet reeds verdwenen was. Raffles greep het dienstblad, sloeg het servet over zijn arm en vroeg:

— Voor wie was dit bestemd?

— Wees zo goed mij te volgen, dan zal ik u de «wijk» van de kellner even aanwijzen! antwoordde de zaalchef grinnikend, om wat hij een goede grap van een rijk heer geloofde.

HOOFDSTUK III.

COMBINATIES EN INTRIGUES

Brand trad na hem de zaal binnen, ging langzaam naar de trap, welke toegang gaf tot het orkestpodium en sloeg vandaar de gedragingen van Raffles gade, wiens doel hij thans begon te doorzien.

Blijkbaar hoopte de gentleman-inbreker op zijn zwerftocht door de zaal ongemerkt wel het een en ander uit de mond van Cox of van Irene Scharwenka op te vangen, dat hem van nut zou kunnen zijn.

En weer bewonderde Brand de weergaloze wijze, waarop Raffles zich aanstonds geheel wist te verplaatsen in zijn rol!

Niemand sloeg acht op hem en dat was wel de beste kritiek, welke hij zich kon wensen.

Hij ging met zijn beladen blad rond, alsof hij als piccolo zijn loopbaan begonnen was, boog beleefd, zwaaide met zijn servet, stak zijn fooien op met een stereotiepen glimlach om de lippen, terwijl hij een bedankje mompelde.

Hij maakte geen enkele fout, hij mors-te geen druppel, hij struikelde niet, vertelde zich niet en al die tijd bleef hij in de buurt van het tafeltje, waaraan Cox en de schone demi-mondaine waren gezeten en deed hij zijn best, tersluiks iets op te vangen van hetgeen die beiden bespraken.

Kwartier na kwartier verliep en Brand hield steeds zijn blikken gevestigd op Raffles, die onverstoorbaar voortging met het bedienen der gasten, zodat de zaalchef er ten langen leste aan begon te twifelen, of hij hier soms met een echte kellner te doen had!

Er ontbraken nog twintig minuten aan het uur, toen er iets geschiedde, schijnbaar van weinig betekenis, maar hetwelk de aandacht van Brand opnieuw gevangen nam.

De Beaupré was enige minuten eerder opgestaan, had betaald, nog een blik op zijn doodsvijand geworpen en toen de zaal verlaten.

En nu wenkte ook Cox de kellner, dat wil zeggen, Raffles, rekende met hem af, nam afscheid van zijn dame, fluisterde blijkbaar enige woorden tegen haar en ging daarop, op zijn beurt, heen.

Als Brand gemeend mocht hebben, dat er wellicht een drama in de lucht hing en dat Cox was heengegaan, teneinde zijn tegenstander uit te tarten en het met hem tot een uiterste te laten komen, dan zou hij zich bedrogen zien.

Want Cox kon nog ternauwernood op straat zijn, of Beaupré trad weer binnen. Maar ditmaal langs een ongewone weg. Ook kwam hij de eigenlijke zaal niet in en tenslotte was er van zijn lichaam slechts een klein deel te zien, alleen zijn hoofd, en dat nog niet eens in zijn geheel!

Kortom, Beaupré was snel door de kleine deur binnengekomen, welke de musici gebruikten om hunne plaatsen op het orkestpodium te bereiken, had zich verscholen achter de dikke contrabas-sist, de man een geldstuk in de hand gedrukt en loerde nu van achter diens muziklessenaar, geheel verborgen achter het lichaam en het instrument van de dikke muzikant, naar de plaats, waar Irene Scharwanko nog altijd gezeten was, onverschillig rondziende en nu en dan een trekje aan haar sigaret doende.

Brand had een scherpe blik en hij was nu eenmaal gekomen om goed op alles acht te slaan, maar het was zeer goed begrijpelijk, dat het van de plaats, waar de vrouw zat, bijna onmogelijk was, Beaupré temidden van het orkest in het oog te krijgen.

Met grote aandacht volgde Brand hetgeen er nu geschiedde. Beaupré stond op zijn observatiepost en keek onafgebroken naar het tafeltje van Irene Scharwenka.

Raffles liep bedrijvig heen en weer, maar hield ook de vreemde vrouw goed in het oog.

En nu trad er een man binnen, die een ogenblik aller blikken tot zich trok door zijn buitengewone lengte en zijn krachtige lichaamsbouw.

Men herkende op het eerste gezicht de Rus in hem en wel een Rus met een geprononceerd Mongools type.

Hij had brede kaken, vooruitspringende jukbeenderen, een laag voorhoofd, borstelige wenkbrouwen, die kleine, geelgrijze ogen overspanden, welke enigszins scheef geplaatst waren, hetgeen aan zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking gaf en een lange knevel, waarvan de punten omlaag wezen.

Zijn kleren waren stellig bij de beste kleermaker van Londen vervaardigd en men zag aanstonds, dat deze man gewend was, een uniform te dragen — en vooral, dat hij het bevelen was gewend! Hij bleef een ogenblik in de deuropening

staan, keek zoekend rond en kreeg toen het tafeltje in het oog, waaraan Irene Scharwenka gezeten was.

Hij liep er heen, zonder zich te overhaasten, maar met zijn ogen voortdurend op de schone vrouw gericht, maakte een buiging voor haar, wenkte Raffles, die dienstvaardig was komen toeschieten en nu in gebogen houding voor hem stond en zei iets tegen hem, dat hem dadelijk haastig deed wegstuiven.

Een ogenblik later stond er champagne in een grote koeler op het tafeltje...

Brand keek naar het orkestpodium.

Beaupré stond nog altijd op dezelfde plaats, als uit brons gegoten. Het was duidelijk, dat hij hetgeen daarginds, aan het tafeltje van de schone vreemdelinge voorviel, met meer dan gewone oplettenheid gadesloeg.

Er verliepen nog tien minuten, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Toen zag Brand hoe de zaalchef op Raffles toeging, enige woorden met hem wisselde en hem blijkbaar beduidde, dat het uur verstreken was en de kellner, wiens plaats hij had ingenomen, zijn functie weer wilde opnemen, daar nu juist het tijdstip ging aanbreken — het liep na middernacht — waarop het theaterpubliek kwam opdagen en de ruimste fooien werden gegeven.

En zo legde Raffles zijn taak neer, na de «weddenschap» met glans te hebben gewonnen.

Hij voegde zich enige minuten later weer bij Brand na zijn kellersbuis weer tegen zijn rok te hebben verwisseld en trok hem snel met zich mee naar een der «cabinets particuliers», waarvan hij de deur dadelijk afsloot.

— Nu, als hier geen spannende en hoogstgevaarlijke intrige op touw wordt gezet, dan wil ik mijn beroep er aan geven! begon Raffles zodra de twee vrienden gezeten waren. Heb je Beaupré gezien?

— Wat zou hij van plan zijn?

— O, zijn plan is zeker, Cox een kool te stoven.

— Wat is er dan eigenlijk gaande? Wat heb je kunnen afluisteren van het gesprek tussen Cox en Irene Scharwenka?

— Niet zeer veel. Zij spraken bovendien weinig, de dokter is niet zeer spraakzaam van aard, zoals alle sluwe, voorzichtige boosdoeners. Maar ik heb dan toch opgevangen, dat er iemand verwacht werd en dat zij, Irene, «goed haar best moest doen». Nu, die «iemand» is er nu en zij doet haar best ook, dat ver zeker ik je!

— Wie is de man, die aan haar tafeltje heeft plaats genomen met een air, als had hij daar alle recht toe?

— Een Russische grootvorst. Boris Michaëlowitsch is zijn naam. Nooit van gehoord?

— Jawel, zijn naam klinkt mij bekend in de oren. Is hij die grootvorst, die jaren geleden bijna terecht had moeten staan wegens het laten doodgeselen van een zijner boeren?

— Juist. In ieder ander land zou men hem ook inderdaad gevonnist hebben, behalve dan misschien in het Pruisen van vóór de eerste wereldoorlog, maar in het Heilige Russische Rijk, waar toen nog vадertje Tsaar de scepter zwaaide, behoefde deze man, die zijn boeren nog als onderhorigen en lijfeigenen, ja als slaven beschouwen, niet te vrezen dat men hem voor de rechters zou brengen!

— De zaak is toen, meen ik, door een correspondent van de «Times» in geuren en kleuren overgeseind.

— Ja, en het scheelde maar weinig of de man was deswege als «ongewenst vreemdeling» het land uitgezet. De toestand is daar nu wél veranderd.

— Wat komt grootvorst Boris hier doen?

— O, hij reist voor zijn genoegen! In het bolsjewistische Rusland is hij natuurlijk onmogelijk geworden en hij wacht blijkbaar op voor hem betere

toestanden, maar die zullen wel nimmer terugkeren!

— Hij ziet er, naar zijn kleren en juwelen te oordelen, niet naar uit, alsof hij zijn vermogen in de steek heeft moeten laten!

— Dat is ook het geval niet. Hij heeft bijtijds de meeste zijner bezittingen te gelde weten te maken en dat geld op buitenlandse, voornamelijk Londense en Amsterdamse banken geplaatst.

— Hij is zeker zeer rijk?

— Onmetelijk. Men schatte destijds zijn onroerende bezittingen op een waarde van 120 miljoen roebel en zijn vermogen, belegd in verschillende ondernemingen, werd op zestien miljoen geraamd!

— Verbazend!

— Och, zoiets kwam in het voormalige Rusland menigmaal voor. Ik geloof, dat Rusland steeds het rijkste land ter wereld is geweest.

— Boris Michaëlowitch schijnt Irene Scharwenka te kennen?

— Sedert enige dagen, naar het schijnt. Ik kon enige woorden opvangen. De vrouw spreekt voortreffelijk Russisch. Ik geloof dat de grootvorst smoorlijk verliefd op haar is en dat Cox die vrouw aan het werk heeft gezet bij de tenuitvoerlegging van een of ander duivels plan.

— Waarin Boris de hoofdrol zou vervullen?

— Ja. Maar ik zou liever zeggen: het slachtoffer zijn rijkdommen moeten een man als Cox wel aanlokken en een schone vrouw is altijd een scherp en gevaarlijk wapen geweest in de hand van een sluw, niets ontziend man!

— Wat ben je van plan?

— Wel, wij zullen als belangstellend toeschouwer de zaak volgen en, zodra dit noodzakelijk mocht blijken, ingrijpen.

— Waarom zou Beaupré zo vol aandacht de gang der gebeurtenissen van zijn schuilplaats uit hebben gevolgd?

— Daar is maar één reden voor : Beaupré volgt dezelfde gedachtengang als wij — en hij hoopt, evenals ik, dat deze onderneming van Cox tot diens ondergang zal leiden! Hij hoopt hem in de val te kunnen doen lopen, en hem in de handen der politie te kunnen over-

leveren. Ik heb destijds Beaupré mijn diensten aangeboden om Cox te bestrijden, hij heeft toen geweigerd. Thans schijnt hij voor eigen rekening te werken. Welnu, wij zullen hen beiden gadeslaan met het geduld van een kat en eens zien waartoe dit alles leidt.

HOOFDSTUK IV.

DE SECRETARIS

De volgende dag, omstreeks drie uur in de middag, zat een krachtig gebouwd man op de steiger van een in aanbouw zijnde huis in Bishop Lane en liet zijn benen over de rand van het smalle plan-kier bengelen.

Die man was John Raffles.

Hij bevond zich reeds de gehele dag op de steiger, waar hij toegang had gekregen, na aan de ploegbaas te hebben verzekerd, dat hij een particulier detective was en in opdracht had, een huis aan de overzijde in het oog te houden.

Voor een groot deel strookte dit ook met de waarheid, want Raffles hield inderdaad een huis in het oog en dat was het huis van grootvorst Boris.

Het was niet zeer groot, maar van een fraaie bouwstijl.

De grootvorst had het reeds lang van tevoren gekocht en doen meubileren, daar hij een voorgevoel had van de rampen, welke Rusland zouden treffen.

Thans had hij het, voor de duur van zijn verblijf, in de Engelse hoofdstad betrokken.

Degenen, die er een blik in hadden kunnen werpen — en dat waren er velen, want de grootvorst pronkte gaarne met zijn rijkdommen — gewaagden met verbazing en bewondering van de weelde, welke zij daar aanschouwd hadden aan zilver en goud en kostbare meubelen.

Grootvorst Boris had vijf bedienden in dienst, waarvan drie Russen, uit zijn vaderland meegebracht. Er was een butler, een huisknecht, een chauffeur, een kok en een dienstmeisje. Het dienstmeisje was een Engelse, de kok een Italiaan.

Dit alles had Raffles al heel spoedig ontdekt en nu zat hij daar op zijn observatiepost, gekleed als metselaar, nu en dan voor de leuze eens wat stenen en kalk hanterend, maar toch altijd met één oog gericht op het fraaie herenhuis

aan de overzijde, waarvan hij alle ramen aan de voorgevel kon overzien.

Tot dusverre had hij echter niets bijzonders kunnen waarnemen.

Omstreeks tien uur in de morgen had een bediende een fraaie vos voorgebracht, de grootvorst was in keurig rijcostuum op het lage terras verschenen en had zich met een enkele sprong in het zadel geworpen, hetgeen voor een man van ruim vijf en vijftig jaar een kranige verrichting mocht heten.

Hij was ongeveer twee uren uit gebleven, waarschijnlijk om een wandelrit in het naburige Hydepark te maken, het paard was weggeleid en vervolgens had de grootvorst zich naar zijn werkkamer begeven, na zich te hebben vlekkeed, althans Raffles zag zijn gestalte door een der ramen op de tweede verdieping vaag achter een geweldig groot schrijfbureau zitten.

Om één uur verliet hij opnieuw het huis, ditmaal in een fraaie tweepersoons auto, welke hij zelf bestuurde, denkkelijk om ergens te gaan lunchen en om half drie was hij weer teruggekeerd.

Dit alles had Raffles kunnen waarnemen, maar het had hem weinig verder gebracht. Dit was echter een zaak van wachten, van lang en geduldig wachten — dat begreep Raffles zeer goed. En daarom zou hij ook wachten, als het moest dagen achtereen, tot hij enig inzicht zou krijgen omtrent de plannen van Cox en diens kornuiten.

Het had juist drie uur geslagen op een naburige kerkklok, toen er een fraaie, blauw gelakte auto kwam aanrijden, een gesloten coupé.

Dadelijk wendden de blikken van Raffles zich naar de prachtige wagen, die hij met het oog van een kenner bekeek.

— Een Cadillac! bromde hij voor zich heen. Men schijnt hem wel verwacht te hebben, ten minste de deur wordt reeds geopend, nog voor de auto goed en wel stilstaat, en... nu stapt er een dame uit, die haastig naar binnen gaat! Ja, de

schone Irene Scharwenka. Als men gebouwd is, als zij en zulk een gracieuze gestalte heeft, dan helpt het niet veel, of men zijn gelaat achter een sluier verbergt! Maar wat is dan nu?

Deze uitroep gold een tweede auto, die in pijlsnelle vaart kwam aanrijden en zeer dicht achter de blauwe Cadillac stield, maar toch ver genoeg, om haar van het herenhuis uit onzichtbaar te maken.

De ruit van het portier werd snel neergelaten en een hoofd kwam voor enkele seconden naar buiten steken, om daarop weer naar binnen te worden getrokken. Een hand wenkte uit het portier, het raampje vloog weer omhoog, de auto draaide en reed weg... om de eerste de beste hoek om te slaan.

— Merkwaardig! bromde Raffles. De blauwe Cadillac schijnt gevolgd te zijn door een gewone huurauto. De man, die daar binnen zit, moet er belang bij hebben te zien, waar de blauwe wagen stilstond. En natuurlijk nog veel meer bij de persoon, die er inzat! Nu, wij zitten hier goed en hebben niets anders te doen, dan kalm af te wachten, wat de naaste toekomst zal brengen!

Raffles behoefde niet al te lang te wachten. De grootvorst was even aan het raam verschenen en trad nu snel weer in de kamer terug. Er viel niet aan te twijfelen, hij verwachtte de schone vrouw!

Even later liet een lakei haar binnen en Raffles kon van zijn observatiepost duidelijk zien, hoe de Rus haar snel tegemoet trad en haar hand aan zijn lippen bracht, om er een lange en vurige kus op te drukken.

En daarop verdwenen de beide personen uit zijn gezichtsveld... Een uur verstreek.

Toen kwam de blauwe auto, die was weggereden, zodra de vrouw binnengetreden was, weer terug.

De deur ging open, de vrouw sloeg haar sluier neer, liep snel langs het

korte pad van de smalle voortuin naar haar wagen en stapte in. Dadelijk reed de auto weg.

Maar Raffles zag, hoe grootvorst Boris voor het raam van zijn werkkamer stond en een kushand wierp in de richting van de wegrijdende auto.

— Hij geneert zich niet, onze goede Boris! mompelde Raffles ironisch voor zich heen. Afgespeeld schijnt het nog niet te zijn! Daar komt de huurauto weer terug, die blijkbaar op de loer heeft gelegen, als men het zo noemen mag!

Het was zo, de huurauto kwam weer aanrijden en stond stil voor de deur van het herenhuis. De chauffeur ging aanbellen.

Een bediende opende de deur, praatte even met de man en verwijderde zich toen.

Alsof hij er dicht bij had gestaan, zag Raffles hoe de bediende het vertrek van zijn meester binnentrad, blijkbaar iets vroeg, een opdracht kreeg van grootvorst Boris, die weer voor zijn schrijfbureau was gaan zitten en het vertrek weer verliet.

Daarop sprak hij opnieuw met de chauffeur, die naar de auto liep en het portier opende. Er stapte een man uit, die vlug langs het tuinpad liep en het huis binnen ging.

Van zijn plaats zag Raffles hem op de rug en hij herkende de man niet.

Er verstreek een half uur en nog altijd staarde Raffles onafgebroken naar het venster van de werkkamer.

Maar eensklaps boog hij zich voorover en keek met alle aandacht. De grootvorst en zijn bezoeker waren opgestaan en beiden naar het venster getreden. De bezoeker was Markies Beaupré de la Sardogne!

De chef van de grootste Parijse dievenbende!

— Wat komt hij daar voor de drommel uitvoeren? vroeg Raffles zich zelf

af. Wat kan hij wel te bespreken hebben met iemand als de grootvorst?

Terwijl Raffles hier nog over nadacht, ging de deur weer open, een bediende trad naar buiten en de chauffeur overhandigde hem een handvalies.

De bediende betaalde de chauffeur, deze nam achter het stuurwiel plaats en de auto reed weg.

— Het wordt er niet duidelijker op! zei Raffles hoofdschuddend! Het lijkt wel, of de Beaupré voornemens is, voorlopig bij de grootvorst te blijven!

Dat moest wel zo zijn, want de bediende trad binnen met het valies, zoals Raffles duidelijk kon zien van zijn verheven plaats en de Beaupré nam hem het valies af, maakte een buiging voor zijn gastheer, die hem met de hand toevoefde en had het volgend ogenblik het vertrek verlaten!

Raffles was het nog niet met zich zelve eens, wat dit alles te betekenen had, toen na verloop van een half uur de deur van de werkkamer opnieuw opening en er iemand binnentrad wiens geel «versierd» was met een fraaie, blonde baard, waarbij een dikke knevel behoorde.

De grootvorst trad op die man toe, draaide hem om en om, bekeek hem van alle kanten en scheen toen hartelijk te lachen.

En nu ging Raffles een licht op!

Die man was Beaupré, daaraan viel niet te twifelen, al had hij zich voortreffelijk weten te vermommen.

— Ei! Ei! bromde de gentleman-inbreker. Is dat de truc? Ik begin langzamerhand achter de zaak te komen! Onze vriend, de Franse Markies heeft zich bij de grootvorst voorgedaan als een particulier detective en hem op de hoogte gesteld van het complot, dat er tegen zijn eigendommen en misschien wel tegen zijn leven wordt gesmeed! Hij wil steeds in zijn nabijheid zijn, teneinde de gangen van zijn vijand te kunnen nagaan en zijn contramijnen te

kunnen graven, om die te laten springen als het juiste oogenblik is aangebroken! Zo ruimt hij zijn tegenstander dr. Cox uit de weg en tevens baant hij zich de weg naar het Meesterschap over het genootschap van de Gouden Sleutel! Om er nog van te zwijgen, dat hij per slot van rekening de man hoopt te zijn, die grootvorst Boris besteelt! John Raffles, ik geloof dat zich hier een prachtige gelegenheid voordoet, om een slag te slaan zoals er zich in geruime tijd geen heeft voorgedaan.

Hij dacht nog geruime tijd over alles na en verliet de steiger pas, toen alle werklieden huiswaarts keerden.

Het was toen half zes. Beaupré was al die tijd binnenshuis gebleven en het was al duidelijk, dat hij het voorlopig niet meer zou verlaten!

Raffles wandelde langzaam naar een klein huis, hetwelk hij reeds lang geleden onder een andere naam gehuurd had, verkleedde zich daar, riep op straat een auto aan en liet zich naar zijn huis in de Cromwellstreet brengen.

Charles Brand wachtte hem daar met ongeduld. De jongeman trad zijn vriend aanstonds tegemoet en vroeg:

— Heb je iets ontdekt?

— Genoeg om er een interessant avontuur van te maken, mijn waarde!

En nu deelde Raffles hem mede hetgeen hij op de steiger had waargenomen.

Brand had aandachtig toegeluisterd en zei nu:

— En hoe is onze houding daartegenover?

— Wel, wij laten hem voorlopig kalm zijn gang gaan, maar houden een oogje in het zeil. Ik zal nu aanstonds weer naar het huis van de grootvorst gaan en mij daar aanbieden voor de betrekking van secretaris! Als een der lakeien mij mededeelt, dat de betrekking hedenmiddag vergeven is, dan weet ik al genoeg! Dan is het, dunkt mij, dui-

delijk, dat er iets gaande is, waarbij Beaupré de hand in het spel heeft.

Raffles ging aanstonds aan dit besluit gevolg geven en meldde zich een half uur later, zeer eenvoudig gekleed, aan het huis van grootvorst Boris aan.

Hij bleek goed te hebben gezien, de huisknecht, die hem de deur opende en aan wie hij zijn voornemen te kennen gaf, voor de betrekking als secretaris bij zijn meester te solliciteren, deelde hem glimlachend mee, dat hij achter het net viste, daar juist die middag in de vacature was voorzien.

Hij trad de vestibule binnen en begaf zich naar de loge van de portier, waar, hij een blik wierp op het grote bord, waar, achter een deur, uit een ijzeren netwerk bestaande, de talrijke brieven voor de leden geplaatst stonden.

Raffles wierp er een blik op en mompelde voor zich heen:

— Mijn voorgevoel! En wat is het goed, dat ik juist de vermomming gekozen heb van Arcson de ontdekkingsreiziger, voor wie de portier van de Club steeds de brieven ontvangt.

Achter het hekwerkje stond een brief in een zeer eenvoudige enveloppe, waarop met een gebrekkige hand met potlood geschreven stond: « Aan de heer Arcson, per adres Windsor Club, Oxford-Street, London ».

Raffles trad de loge van de portier binnen, die aanstonds opstond en zei:

— Zijt gij weer eens in het land, mijnheer Arcson? Alweer genoeg van het rondtrekken?

— Ik denk hier nu geruime tijd te blijven, mijn vriend! antwoordde Raffles vriendelijk. Zijn er soms brieven voor mij?

— Er is er juist hedenochtend een gebracht! Ik zal hem u aanstonds geven.

Hij nam een sleutel van een sleutelbord, opende de brievenkast en nam er de brief uit, welke hij Raffles overhandigde.

Deze drukte de man een geldstukje in de hand, knikte hem toe en verliet haastig het grote clubgebouw.

Hij riep een auto aan en gaf de chauffeur het adres van het huis in de Cromwellstreet op.

Zodra de wagen zich in beweging had

gesteld, opende Raffles het briefje, dat slechts deze weinige woorden bevatte : « Ik heb niets vanavond negen uur gewone plaats ».

Raffles vouwde het papiertje glimlachend dicht en borg het zorgvuldig weg.

— Die kleine jongen, op wie ik zo vast vertrouwen kan als op mij zelf, is mij vaak van groot nut geweest. Wie weet staat het wel in verband met de zaak, die mij op het ogenblik bezighoudt.

HOOFDSTUK V.

MOORDPLANNEN

Raffles ging aanstonds Charles Brand opzoeken, die hij vond in de bibliotheekzaal, verdiept in de lezing van de pas uitgekomen bladen.

— Je bent lang weggebleven, Edward! riep de jonge man uit. Iets nieuws?

— Ja, Charles ik geloof dat wij aan de vooravond van grote dingen staan! Hoe het komt, weet ik niet, maar een voorgevoel drong mij eens bij de portier van onze club aan te lopen. Je weet dat ik een kleine spion heb, een straatjongen uit het East End, wiens moeder ik eens aan de dood heb mogen ontrokken, die mij trouw is toegedaan en mij steeds berichten zendt, waarvan hij gelooft, dat ze voor mij van nut zijn, natuurlijk zonder te weten, wie ik inderdaad ben! Hij weet alleen, dat ik een groot vijand van het genootschap van de Gouden Sleutel ben en reeds enkele malen heeft hij mij berichten kunnen bezorgen, die mij in staat stelden, die beruchte bende tegen te werken! Welnu, zoeven vond ik in het brievenloket van de Windsor Club een kort maar veelzeggend briefje, door mijn kleine Jim geschreven. Hij nodigt mij uit, hedenavond op de bekende plaats te komen, teneinde daar een mededeling in ontvangst te nemen en hij weet wel, dat hij mij niet voor een bagatel mag lastig vallen! Wat hij te zeggen heeft, is dus ernstig!

— En hoe staat het met je secretarischap bij de Russische grootvorst? vroeg Brand glimlachend.

— De betrekking was juist vervuld, mijn jongen! antwoordde Raffles. Je ziet dus, dat mijn veronderstelling de goede is geweest!

Hierop begaven de beide vrienden zich naar de biljartkamer, die met de grootste smaak was ingericht en speelden daar een partij, die tot laat in de middag duurde. Raffles moest zich zelfs een weinig haasten met het avondmaal, wilde hij zijn afspraak met de kleine Jim niet mislopen.

Hij begaf zich om half acht naar zijn slaapvertrek en vermomde zich daar met grote zorgvuldigheid.

Uit een verborgen laatje van zijn toilettafel nam hij vervolgens een klein voorwerp van ivoor, dat de vorm had van een onregelmatig door midden gebroken medalje en waarop enige zonderlinge tekens waren gegrift.

Hij liet het in zijn vestzakje glijden, wierp nogmaals een blik in de grote spiegel, die het beeld weerkaatste van een man, die in letterlijk niets geleeek op lord William Aberdeen en verliet het vertrek.

Door de grote tuin en het poortje in de zijmuur, die langs een zeer stille straat liep, kwam hij buiten. Hij nam in de Cromwellstreet een auto.

De chauffeur kreeg bevel, hem naar de andere zijde van de Theems te brengen in de buurt van de Vinestreet. De rit duurde ongeveer een half uur.

Raffles betaalde de chauffeur en ging te voet de morsige, sombere straat in, gelegen in een wijk, waar ellende, armoede, drankzucht en misdaad welig tierden. Het leek wel, of hier om het andere huis een kroeg te vinden was en overal hoorde men dronkemansgelal, gekrijs van dronken vrouwen en gewezen van geranselde bedelkinderen, die hier werden afgericht op hun treurig beroep.

Snel liep hij door en het was alsof hij wraak en moed indronk uit de beschouwing van de ellende, die hij om zich heen ontwaarde.

— Wat ik doen kan, het is een druppel in de zee van ontbering! zei hij hees in zichzelf. En toch zal ik het blijven doen, het is voor mij het enige middel en laten zij daarginds op de andere oever van de rivier zich voor mij in acht nemen!

Hij had deze uitdaging tot de rijken juist op gesmoorde toon laten horen, toen hij op de hoek van een zeer smalle dwarsstraat, weinig meer dan een slop, een jongen zag staan, die zich schijnbaar onledig hield met het snijden van een punt aan een dode tak.

Schijnbaar, want hij liet zijn schrandere, donkere ogen overal heen gaan en er scheen niets aan zijn aandacht te ontgaan.

Raffles liep hem voorbij en deed alsof hij hem niet zag, maar hij tikte hem snel en onmerkbaar tegen de arm.

De knaap bleef nog even op dezelfde plek staan en slenterde toen langzaam verder, de man in zijn pak van gemeentewerkman achterna.

Raffles liep voort, tot hij een soort pleintje bereikt had, of liever een grote binnenplaats, aan alle zijden door huizen omringd.

Hij stak deze binnenplaats over en ging op een grote, duistere poort toe, die weer tot een andere straat toegang gaf. Het duurde niet lang, of hij hoorde zachte voetstappen.

Het was hier zo donker, dat Raffles zich ver voorover moest buigen, om zich te kunnen overtuigen, dat het werkelijk de kleine Jim was, die daar naderde.

De knaap stond op zijn beurt stil en fluisterde:

— Het teken!

Raffles haalde de helft van het ivoeren plaatje te voorschijn en gaf het glimlachend aan de knaap, die het met een ernstig gezicht tegen de helft hield, die hij zelf bij zich had en het toen weer terug gaf met de woorden:

— Het is in orde, mijnheer! En laten wij nu liever midden op het plein gaan staan, want als men hoorde wat ik u te zeggen heb...

De stem van de knaap had zeer ernstig geklonken en Raffles begreep, dat hij hem inderdaad iets van groot gewicht had mee te delen.

Zwijgend liepen zij tot het midden van het donkere plein, waar zich op dit ogenblik niemand ophield en daar begon de jongen:

— Gisteravond om een uur of acht zwierf ik maar zowat rond en toen ik moe werd, ging ik achter op een auto zitten, die juist even had moeten stilstaan. De auto reed weg en stond na een kwartier stil. Ik sprong er natuurlijk gauw af, dat de chauffeur me niet zou zien en me een mep kon geven. En daar stapte me een fijne dame uit die auto, neen mijnheer, als u die gezien had! Ze was helemaal in het zij gekleed en ze droeg zo 'n mooie hoed. En ze was erg mooi van gezicht ook, een helemaal piekfijne dame! De chauffeur had aan een huis aangebeld en toen ik zo eens naar de deur keek, zag ik een grote koperen plaat, en daar stond op «Dr. Cox».

Toen dacht ik bij me zelf, dat is lef! Om nou nog dokter te durven zijn, maar ik begreep wel, dat hij dat deed, om zo 'n soort alibi te hebben, zoals de agenten dat noemen.

— Dat heb je goed begrepen, Jim! zei Raffles, terwijl hij de jongen over het hoofd streek. En wat deed je toen?

— Ik wachtte nog even en zag, dat die fijne dame naar binnen ging. En ik direct een paar huizen verder aangebeld en gevraagd, of ik mijn vlieger even van het dak mocht halen! Waren daar ook effe stommers, meneer, om deze tijd van het jaar ga je toch niet vliegeren en het mag immers niets eens in de stad! Maar dat dienstmeisje liep er tof in en ik naar de zolder. Ze zei dat het mocht, als ik maar gauw terug kwam!

— Dat was aardig van dat dienstmeisje, Jim!

— Ja meneer, zei Jim peinzend. Het was een immes meissie! Nou, ik gong dan naar het dak, maar liep drek over de daken naar het huis van Cox en kroop geregeld in een schoorsteen!

— Maar Jim! riep Raffles verschrikt!

— Wat zou dat nou, meneer? blufte de knaap. Heeft niks te betekenen! Ik ben zo mager als 'n lat en in die schoorsteen hei-je meestal van die ijzeren bouden en daar ga je dan maar opstaan. Niks an hoor! Net was ik door die schoorsteen, of ik hoorde praten!

— Kon je alles duidelijk verstaan?

— Net als ik nou met u spreek, meneer! Het was net of ik d'r bij zat!

— En herkende je de stemmen?

— En of! Dr. Cox was daar an de gang en de andere was een vrouw. En nou mot u horen! Hij wil een rijke heer bestelen! En hij wil hem dood maken ook! Hoe die man heet weet ik niet, dat is jammer, maar daar kunt u zeker nog wel achter komen! U is zo knap en zo sterk!

— Kun je je niet vergist hebben, Jim?

— Onmogelijk mijnheer! Ze spraken hard genoeg, dan dat ik het verstaan kon! Die vrouw mot de man, die ze hebbe wille, meetrone naar een bar, ik geloof « Het Krietrum », en daarna mot ze met hem in een auto wegrijden en dan zal d'r onderweg een ander instappe en de vrouw mot er uit gaan en die man zal dan wel afrekenen met... o ja nu weet ik het ineens, Grootvorst heette die man!

— Dat is een titel, Jim! zei Raffles vriendelijk. Het is zo iets als een prins, weet je? Heb je goed onthouden, waar die man in de auto zou komen?

— Cox zee, op de hoek van Farringdon Road en Cross Street.

— Knap onthouden! En wat zou er met de grootvorst gebeuren?

— Zij zouwe een windpistool gebruike, dat hoorde je niet, als het binnen in de auto werd afgeschote en dan zou de kerel alles uit z'n zakken hale en de chauffeur was ook in het complot en met zijn tweeën zouwe ze de grootvorst erges op een stil plekkie in de Theems gooie en dan hadde de andere d'r hande vrij, om in zijn huis in te breke!

— Je hebt goed gehandeld, met mij te waarschuwen, Jim! En zeg mij eens, wanneer zal die overval plaats hebben?

— Morgen nacht!

— Hoe ben je weer weggekomen?

— Weer door de schoorsteen gekope, meneer! D'r was niks an! Ik was al lenig een beetje zwart en ik had mijn knie wat geschaafd, dat was alles! En gong weer terug en het dienstmeisje wist al niet waar ik gebleve was, doch da'k van het dak gevalle was — ha ha! En ze vroeg waar de vlieger nou was en ik zee, dat andere jongens heet al gegapt hadden zeker! En toen bleef

ik drek naar huis gelopen en ik heeft het briefke geschreven en zelve op de post gedaan.

— Goed zo, Jim! zei Raffles lachend. Hier heb je een half pond! En nu moet je niet denken, dat ik je die geef, omdat je mij een persoonlijke dienst hebt bewezen, maar omdat je een goede daad hebt gedaan en je als een kranige jongen hebt gedragen! En geef mij nu maar een hand en maak dat je naar huis komt!

De jongen greep de hand, welke Raffles hem toestak en zijn smal gelaat kreeg een uitdrukking van innige liefde en dankbaarheid, die Raffles zich haastig deden afwenden.

Hij knikte de knaap nog eens toe en verwijderde zich met snelle schreden.

Hij ging haastig door de kleine tuin-

poort het huis aan de Cromwellstreet weer binnen, legde zijn vermomming af en trad de rookkamer binnen, waar hij wel wist, Charles Brand op dit ogenblik te zullen vinden.

Zijn trouwe vriend zat in een gemakkelijke stoel en was verdiept in de lezing van een sportblad. Hij sprong dadelijk op, toen Raffles binnentrad en vroeg nieuwsgierig:

— Heb je iets bijzonders vernomen? Je gelaat staat zo strak!

— Geen wonder, mijn jongen! Moord en roof, daarover heb ik zoeven gesproken!

— Dus... toch? riep Brand verschrikt uit.

En nu deelde Raffles in bijzonderheden mede, wat hij zoeven van de kleine Jim vernomen had.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES BEZOECT BEAUPRÉ

De volgende morgen omstreeks tien uur, belde een in het zwart gekleed heer aan de deur van het prachtige huis van de Russische Grootvorst aan.

Hij had het uiterlijk van een zending of een begrafenis-ondernemer.

Die man was John Raffles.

De bediende die hem de deur opende, keek hem verbaasd aan en maakte zich reeds gereed hem te zeggen, dat zijn bezoek om deze tijd zeker niet werd verwacht, toen Raffles hem voorkwam door te vragen:

— Is mijnheer de secretaris van Zijne Hoogheid de Grootvorst reeds te spreken? Zeg hem, dat ik voor een zeer dringende zaak kom!

— Uw naam? vroeg de bediende.

— O, mijn naam doet er niets toe, antwoordde Raffles. Mijnheer kent mij toch niet. Zeg maar, dat ik kom namens dr. Cox en ik weet zeker, dat hij zich zal haasten mij te ontvangen.

De bediende haalde vluchtig de schouders op en verwijderde zich, na Raffles te hebben verzocht, plaats te nemen op een der kunstig gesneden, eikenhouten banken, die tegen de muren van de ruime vestibule gezet waren en vanwaar hij alle gelegenheid had, de schone wapenuitrustingen, de prachtige kleden, die over de trapleuning hingen en de kost-

bare, geweldig grote vazen van Chinees aardewerk aan de voet van de grote statietrap te bewonderen.

De bediende kwam veel sneller terug dan hij zich verwijderd had. Reeds halverwege de vestibule riep hij Raffles toe:

— Mijnheer verzoekt u, aanstonds bij hem te komen!

— Dat heb ik immers wel gezegd, zei Raffles droogjes, terwijl hij de bediende volgde, die hem de weg zou wijzen.

Daarbij gaf de gentleman-inbreker zijn ogen goed de kost en prentte zich de ligging der verschillende vertrekken in het geheugen.

De bediende bracht hem naar een vrij eenvoudig gemeubeld vertrek, dat wellicht onder normale omstandigheden bij de butler in gebruik was en enige tellen later stond Raffles tegenover Markies de Beaupré.

Deze was zoeven door een tweede deur binnengetreden en staarde zijn bezoeker aan, alsof hij tot op de bodem van zijn ziel wilde lezen.

Zo stonden de twee mannen enige tijd zwijgend tegenover elkander, tot Raffles glimlachend begon :

— Ik zie tot mijn genoegen, dat gij enige voorzorgsmaatregelen genomen hebt, mijn waarde markies! Een revol-

ver, mits van deugdelijk fabrikaat, is altijd een voortreffelijk wapen!

De aangesprokene deinsde een stap achteruit en bracht met een onwillekeurige beweging zijn hand naar zijn broekzak.

— Ja, dat komt er van, als men zich wat al te veel haast! ging Raffles op gemoedelijke toon voort. Gij hebt zeker uit een aangrenzend vertrek een revolver gehaald en zo haastig in uw zak gestoken, dat gij er niet op gelet hebt, dat het wapen onder de klep van uw zak doorgluurde! O, ik neem het u volstrekt niet kwalijk! In uw geval, als men mij kwam mededelen, dat men mij uit naam van de Meester kwam spreken, zou ik ook op mijn qui vive zijn!

Beaupré keek Raffles enige seconden sprakeloos aan en barstte toen los :

— Ah ça, monsieur! Wilt ge mij eens zeggen, wat dit alles te betekenen heeft? Wie bedoelt gij met de Meester? Waarom spreekt gij mij met de titel van markies aan? Wat wilt gij van mij? Wie zijt gij?

— Een grote menigte vragen op eens, mijn waarde markies! antwoordde Raffles met een afwerend gebaar. Laten wij zonder overhaasting te werk gaan! Wie ik met de Meester bedoel, vraagt gij? Wie anders dan Dr. Cox, de onlangs gekozen leider van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een handietenbende, waarvan ook gij lid zijt! Neen, maak u niet boos en laat die revolver waar zij is! Gij moet begrijpen, dat ik niet voornemens ben, mij als schietschijf door u te laten gebruiken!

Raffles wachtte even, wierp de man die met bleek gelaat tegenover hem stond, een scherpe, onderzoekende blik toe en vervolgde toen:

— De tweede vraag, waarom ik u aanspreek met de titel van markies? Wel, omdat gij daar het volste recht op hebt! Wilt gij dat soms loochenen, mar-

kies Beaupré de la Sardogne? Ha, ik zie, dat mijn kleine pijl doel trof! Gij verschrikt en vraagt u af, hoe ik dat weet! Nu, dat zult gij aanstonds wel vernemen! Vooral geen overhaasting! De derde vraag : Wat ik van u wil? Ik wil u een grote dienst bewijzen! En wie ik ben? Ik ben... John Raffles!

Deze korte mededeling had een verbaazende uitwerking op de markies.

Hij sprong achteruit, alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen en riep op schorre toon, terwijl hij vaalbleek werd:

— Wat? Gij zijt...! En durft gij mij dat hier komen zeggen? Weet gij wel, dat het mij slechts een enkel woord behoeft te kosten, om de ergste vijand van ons Genootschap onschadelijk te maken? Want ik erken, dat het nu tot niets meer dient, mij onnozel te houden; gij weet wie ik ben!

Raffles haalde de schouders op en zei onverschillig :

— Gij praat wartaal! Denkt gij nu werkelijk, dat gij met een kind te doen hebt? Gij zoudt mij dus durven verraden? Het mocht wat! Gij zult wel verstandiger zijn. Gij moest toch begrijpen, dat gij u zelf tegelijk met mij in het verderf zoudt storten!

Raffles had onder het spreken plaats genomen, sloeg nu zijn benen over elkander en keek de markies vragend aan.

Beaupré bleef zijn bezoeker even met half dichtgeknepen ogen aankijken en zei toen langzaam.

— Zeg dan, wat gij te zeggen hebt! Maar maakt het kort, wat ik u verzoeken mag. Ik heb ernstige dingen aan het hoofd!

— Dat weet ik, mijn waarde markies, zei Raffles lachend. Ik ken die dingen! Gij kijkt mij ongelovig aan? O, er zijn slechts zeer weinig dingen, welke mij onbekend blijven! Zo weet ik, bijvoorbeeld, dat gij u hier gistermiddag zijt

komen aanmelden, na een zekere Irene Scharwenka in haar blauwe auto in een huurauto te hebben gevolgd en te hebben gewacht, tot zij dit huis weer had verlaten!

Beaupré sprong op en siste:

— Dat is...! Hoe weet gij dat?

— Ja, dat is mijn klein beroepsgeheim, mijn goede heer! zei Raffles glimlachend. Dat verklap ik liever niet! Laat het u voldoende zijn, dat ik het weet! En nu ter zake! Het is mij ook bekend, wat u er toe gebracht heeft, deze post van secretaris aan te nemen!

— Ei? Dat zou mij verbazen! riep Beaupré tartend uit.

— Verbaas u dan! Gij vermoedt, dat Cox een aanslag op grootvorst Boris be-raamt en wilt hier uw netten spannen, teneinde hem aan de politie te kunnen overleveren en in zijn plaats als chef te worden gekozen, of u daartoe zelf uit te roepen. Daartoe zijt gij het best in de gelegenheid, door u hier voor te doen als secretaris. Ik behoef niet te vragen, of ik goed geraden heb! Daartoe behoef ik slechts u aan te kijken.

Inderdaad vertoonde het gelaat van de Fransman op dit ogenblik een mengeling van schrik, woede en verbazing, die boekdelen sprak. Nu wierp hij Raffles een duistere blik toe en zei langzaam :

— Gij moet een verbond hebben gesloten met de duivel. Het is mij anders een raadsel, hoe gij dit alles kunt weten.

— Ik weet nog meer, en daarvoor kom ik juist hier! Ik kom u waarschuwen, dat Cox op het punt staat zijn plannen te verwezenlijken! Het moet vannacht gebeuren!

— Vannacht! kreet Beaupré. En dat komt gij mij zeggen?

— Verwondert u dat? Waarom? Ik weet, dat gij Cox haat als een boze ziekte, omdat hij u verdreven heeft van

een post, die gij voor u zelf had willen opeisen! Gij zijt hier met het voornemen, hem in de wielen te rijden. Ik zelf zou niets liever zien, dan dat die moordenaar en rover onschadelijk werd gemaakt, wat is dus natuurlijker, dan dat ik kom zeggen, dat het tijdstip is aangebroken, daar ik immers de grootvorst niet persoonlijk kan waarschuwen, zonder mij aan een groot gevaar bloot te stellen.

Beaupré keek Raffles nog enkele seconden doordringend aan, liet zich toen eensklaps in een stoel dicht bij zijn bezoeker neervallen, begroef zijn krachtig getekend gelaat in de handen, en zei kortaf:

— Vertel het mij en als wij beiden er in slagen, Cox te vernietigen...

— Gij alleen, waarde Markies, verbeterde Raffles op hoffelijke toon. Gij en niemand anders!

— Nu dan, als ik er in slaag, hem door uw toedoen te vernietigen, dan zult gij in mij een trouw helper hebben en wens ik niets liever dan u in uwe ondernemingen ter zijde te staan.

— Dat is zeer vriendelijk van u, zei Raffles op koele toon, maar ik moet uw aanbod onder dankzegging van de hand wijzen! Ik ben gewoon mijn zaken geheel alleen te verrichten, zonder iemands hulp en ik kies mijn medewerkers, als ik die nodig heb, steeds zelf!

— Zoals gij wilt! Maar ik ben het niet gewoon, dat men mijn hulp van de hand wijst.

— Wij zullen hierover niet verder twisten, markies, ging Raffles voort. De hoofdzaak is, dat ik mij laat leiden door zelfzuchtige redenen en het is dus duidelijk, dat gij mij volstrekt geen dank verschuldigd zijt. Ik zei zoeven, dat de aanslag hedennacht zal plaats hebben.

— Op welk uur?

— Dat is mij onbekend, maar het doet er ook niet toe. De hoofdzaak is, dat Irene Scharwenka hedenavond de grootvorst naar Critérion-bar moet lokken en hem daar veel te drinken moet geven en dan moet aanbieden hem in een auto naar huis te geleiden. De chauffeur is in het complot. Onderweg, dat wil zeggen, op de hoek van Farringdon Road en Cross Street, zal de auto een ondeelbaar ogenblik stilstaan, opdat de vrouw kan uitstappen en plaats maken voor een medeplichtige, die de grootvorst in de auto met een windpistool moet doden en hem beroven.

— Die ellendelingen! mompelde Beau-pré, terwijl hij de vuisten balde.

— De vrouw zal dan wel zeer snel naar het Criterion terugkeren, teneinde voor een alibi te zorgen, of misschien vertrekt zij onmiddellijk naar een ander land, om in ieder geval af te wachten hoe de zaak hier zal lopen.

— Weet gij soms nog meer?

— Ik weet verder, dat Cox en een aantal medeplichtigen hier tevens vannacht willen inbreken, in het huis van de man, die zij eerst gedood hebben.

— Maar die moordaanslag moet voorkomen worden? riep de markies uit.

— Het pleit voor u, dat gij er zo over denkt, zei Raffles op droge toon, ofschoon gij in een ander geval, als het niet uw vijand betrof, wellicht anders zoudt oordelen! Maar hoe dan ook, gij hebt ditmaal gelijk! Die moordaanslag moet voorkomen worden, niet evenwel de inbraak! Gij begrijpt mij zeker?

— Volkomen! Ik zal de politie tijdig waarschuwen, opdat zij haar maatregelen hier zal kunnen nemen!

— Uitstekend! En wat denkt gij met de grootvorst te doen?

Beaupré dacht even na en antwoordde toen:

— Als wij hem hier laten blijven, loopt natuurlijk alles in de war, want

dan zal Cox achterdocht koesteren, of althans zijn plan tot een gelegener tijd verschuiven.

— Juist opgemerkt! Het is noodzakelijk, dat de grootvorst naar het Critérion gaat! Hij moet zich wapenen en wel met twee revolvers, één in zijn gewone revolverzak en dan nog een, bijvoorbeeld in zijn schouderholster.

— Waartoe dat?

— Omdat het volstrekt niet onwaarschijnlijk is, dat Irene, een sluwe en voorzichtige vrouw, niets aan het toeval zal willen overlaten en het aan haar slachtoffer onmogelijk zal willen maken, zich te verweren, in geval hij eens niet dronken genoeg mocht zijn.

— Gij hebt gelijk! Wij moeten dan echter de grootvorst op de hoogte brengen!

— Dat spreekt van zelf. Kunt ge mij ook zeggen of de grootvorst tedere gevoelens koestert voor die vrouw?

— Hij is verliefd op haar, zoals een Russische grootvorst op een Oostenrijkse demi-mondaine verliefd kan zijn, maar hij is een zeer wraakzuchtig man en zodra hij ontdekt, dat zij hem in een hinderlaag heeft willen lokken, teneinde hem te doden en te beroven, zullen zijn gevoelens voor haar aanstonds in haat veranderen, daarvan ben ik zeker.

— Dat strookt met onze plannen, merkte Raffles koeltjes op. Wij zeggen dus, dat hij zich naar het Critérion begeeft, nadat de val is opgezet, om de inbrekers met Cox aan het hoofd te ontvangen. Hij laat Irene rustig uitstappen, hij houdt zich beschonken, maar zodra de moordenaar bij hem in de auto stapt en deze weer verder rijdt, moet hij zijn revolver trekken, de schurk dwingen zijn wapen over te geven en de chauffeur noodzaken, te stoppen! Indien de man mocht weigeren, heeft hij het volste recht hem door de

voorruiit heen neer te schieten. De politie zal dan wel het overige doen en er voor zorg dragen, dat die twee schurken hier de inbrekers niet kunnen gaan waarschuwen, dat alles mislukt is.

— Uw plan is uitstekend! zei markies Beaupré ondanks zichzelf onder de indruk van de heldere en korte wijze, waarop de gentleman-inbreker zijn plannen uiteenzette.

— Ik vlei mij althans, dat het goed is, hernam Raffles met een lichte buiging.

— Maar daar valt mij iets in! riep Beaupré plotseling uit, terwijl zijn voorhoofd betrok.

— Hebt gij een bezwaar?

— Zeker! Als Cox mij hier ziet, dan zal hij zijn wraak willen koelen en mij natuurlijk aanstonds verraden!

— Maar gij zijt toch vermomd!

— Die vermomming is goed voor Irene Scharwenka, die mij nooit gezien heeft, maar voor dr. Cox is hij al te doorzichtig! Gij moet begrijpen, dat hier verraad in het spel is en zijn verstand zal door zijn wraakzucht nog worden geprikkeld.

— Welnu, als gij vreest, dat hij u zal herkennen, dan houdt gij u eenvoudig op de achtergrond!

— Dat lijkt mij ook het beste! beaamde de Fransman.

Hij stond op, wierp een blik op zijn horloge, en zei toen:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, maar ik heb thans niet langer tijd.

— Dan zal ik u niet langer ophouden, markies, zei Raffles, terwijl hij zelf opstond en zijn hoed greep.

— Wilt gij mij althans toestaan u te bedanken, mijnheer? vroeg Beaupré.

— Dat kan ik u natuurlijk niet belletten, markies, maar ik verzeker u, dat het overbodig is, antwoordde Raffles op koele, maar hoffelijke toon. Ik herhaal u nogmaals, dat ik geleid word door zelfzucht — door niets anders!

— En gij zelf — welke rol zult gij vervullen? vroeg Beaupré, terwijl hij zijn bezoeker tot de deur vergezelde.

— Ik? O, ik zal toeschouwer zijn — belangstellend toeschouwer! antwoordde Raffles, terwijl er een eigenaardig glimlachje om zijn lippen speelde.

HOOFDSTUK VII

DE AANSLAG

Omstreeks elf uur in de avond kwam de auto van grootvorst Boris voor een klein huis in Drulley Lane voorrijden, waar Irene Scharwenka tijdelijk haar intrek had genomen.

De grootvorst behoefde niet lang te wachten, want vijf minuten later kwam de vrouw naar buiten, liep snel het trottoir over en wipte in de auto.

Zij was zeer bleek en haar zwarte ogen schitterden met een zonderlinge glans, toen zij zich tegen de grootvorst aanleide en hem een vluchtige kus op het voorhoofd gaf.

— Wat ben je bleek, Irene? zei de grootvorst op vriendelijke toon, terwijl hij de jonge vrouw strak aankeek. Ben je niet wel?

— Ik heb een weinig hoofdpijn, Boris. Let er maar niet op, het zal aanstonds wel overgaan. Waar gaan wij heen?

— Ik wilde naar «Olympia».

— Neen, laat ons liever naar het «Critérion» gaan, daar is het veel gezelliger, drong Irene aan.

— Zoals je wilt, mijn kind, zei de grootvorst kortaf, terwijl hij zich achterover in de kussens van zijn auto liet vallen.

Gedurende de rit werd er zeer weinig gesproken.

Nu en dan wierp de jonge vrouw een snelle blik op het gelaat van haar metgezel, die met half gesloten ogen achterover leunde en uit het portiervenster naar het drukke gewoel op straat scheen te kijken.

Eindelijk hield de auto voor de nieuwe Italiaanse Bar stil en het paar stapte uit.

— Wil ik de auto over een paar uur terug laten komen? vroeg Boris, terwijl hij zich tot Irene wendde.

— Welneen! antwoordde deze snel. Het is volstrekt niet nodig, om je chauffeur lastig te vallen.

— Je bent anders zo fijngevoelig niet uitgevallen! zei de Rus, terwijl hij zijn metgezellin een sombere blik toewierp.

— Maar het kan wel laat worden en waarom zouden wij dan de arme kerel laten wachten? ging Irene ongeduldig voort. wij kunnen zeer goed een taxi nemen.

— Je zult je zin hebben! zei Boris kortaf.

Hij ging op de chauffeur toe en wisselde enige woorden met de man, die aan zijn pet tikte en wegreed.

Het was zeer vol in de nieuwe bar, die zich aanstonds stormenderhand de sympathie van het uitgaande publiek scheen te hebben verworven.

Men danste er, men flirte er, men dronk er champagne, met at er oesters en men bekeek elkanders schitterende toiletten, diamanten en gouden sieraden.

Irene bestelde zodra zij gezeten waren, champagne.

— Neem mij niet kwalijk, Boris, zei zij, maar je bent zelf heel bleek! Het valt mij nu pas op. Er scheelt je toch niets?

— Ik gevoel mij volkomen gezond, Irene, volkomen! antwoordde de Rus langzaam. Laat ons drinken... Salute...

— Salute! hernam de schone vrouw, terwijl zij met hem aanstootte en even van haar glas nipte.

Het scheen haar weinig moeite te kosten de grootvorst veel te laten drinken. Hij ledigde glas op glas en langzaam scheen hij onder de invloed van de schuimende drank te geraken.

Hij begon te stamelen, viel over zijn woorden, hield soms midden in een zin op, keek verwezen om zich heen, kortom, hij vertoonde alle kentekenen van beginnende dronkenschap.

Irene, die nu zeer bleek was geworden en de blik voortdurend op de rus gevestigd hield, raadpleegde tersluiks haar horloge. Het was half twee in de nacht.

Zij stootte Boris aan en zei, toen zij geen antwoord kreeg:

— Kom, laten wij naar huis gaan!

Twee kellners moesten de grootvorst onder de arm nemen, om hem overeind te zetten en toen wankelde hij, door zijn dame gesteund, naar de uitgang.

Op straat gekomen, keek de jonge vrouw zoekend even rond en wenkte toen een huurauto, die op enige meters afstand van hen voorbij reed.

De auto kwam aanrijden en de chauffeur moest een handje helpen om de beschonken grootvorst in de auto te krijgen.

Irene Scharwenka stapte op haar beurt in, het portier werd dichtgeklapt en de wagen zette zich in beweging.

Nauwelijks was de auto weggereden, of de fatale vrouw sloeg haar arm om het middel van de grootvorst, alsof zij hem wilde steunen, maar haar hand gleed naar de revolverzak, en haalde heel voorzichtig, heel langzaam het wapen te voorschijn.

Zij liet dit snel in haar tas glijden en zat toen met bonzend hart en kloppende slapen te wachten op het einde...

De auto reed nu in Farringdon Road en naderde de hoek van Cross Street.

Zij wierp een snelle, onderzoekend blik op haar slachtoffer.

Boris Michaëlowitch scheen in slaay te zijn gevallen, want hij lag met gesloten ogen, zeer bleek, met half geopende mond in de kussens.

Nu en dan scheen er een rilling over zijn gelaat te lopen.

Eensklaps stond de auto stil.

Vliegensvlug opende de vrouw het portier, dat zij open liet staan.

Een man kwam toesnellen, die haar voorbijliep, in de auto sprong en het portier achter zich dichtklapte.

Dadelijk daarop stelde de auto zich weer in beweging.

Irene Scharwenka snelde op een huurauto toe, die juist voorbijreed en bevallig de chauffeur hijgend:

— Naar de « Critérion Bar », rijd ze vlug als je rijden kunt.

De chauffeur keek haar even aan, knikte, opende, door achter zich te kijken, het portier en de jonge vrouw stapte in.

Maar nauwelijks had zij het portier achter zich dichtgetrokken of op enig afstand klonk het gedempte geluid van een revolvershot.

— Mijn God! kreet zij, krijtwit, terwijl zij haar handen tegen haar bors

drukte. Wat was dat? Er zou toch een windpistool gebruikt worden? Ik heb toch de revolver van Boris in mijn zak? Zou hij toch...

De jonge vrouw voleindigde de zin niet...

Haar ogen waren strak gevestigd op een glinsterend voorwerp, dat zij nu pas voor het eerst zag.

Het bevond zich ongeveer op de hoogte van haar knieën in het voorste paneel van de auto.

Dat glinsterend voorwerp was de loop van een revolver, die met dodelijke nauwkeurigheid op haar voorhoofd was gericht en haar minste bewegingen scheen te volgen.

En nu zakte het paneel, een hand werd zichtbaar, die de revolver omklemd hield, vervolgens een arm en toen kwam het lichaam van een man te voorschijn, die in gebukte houding verborgen was geweest in een ruimte, onder de zitplaats van de chauffeur uitgespaard.

Hij hield het wapen nog steeds op de jonge vrouw gevestigd en beval nu kortaf:

— Handen op!

Sidderend werd gehoorzaamd.

En met een waanzinnige blik in de ogen, keek zij een seconde later neer op de glinsterende stalen boeien, die haar polsen omklemden.

Schuw als een geslagen hond, met een blik vol machteloze wraakzucht in de zwarte ogen, die nu dof waren, kroop de vrouw in een hoek van de auto, vanwaar zij de man, die haar gevangen had genomen, onbewegelijk aanstaarde.

— Ja, ik begrijp het zeer goed, Irene Scharwenka, begon Raffles — want hij was het — gij zoudt thans wel gebruik willen maken van de kleine revolver, welke gij grootvorst Boris hebt ontfutseld, als gij er slechts gelegenheid toe hadt. Maar uw rijk is uit en uw schone ogen zullen geen onheil meer aanrich-

ten, althans niet in de eerste jaren. Misschien zal het u een les zijn de taxi's, waarvan gij gebruik maakt, een weinig nauwkeuriger te inspecteren.

De jonge vrouw gaf geen geluid, maar staarde Raffles onafgebroken aan.

— En ik moet voor uw medeplichtige vrezen, dat het slecht voor hem is afgelopen, ging Raffles voort. Gij zult dat schot wel gehoord hebben? Welnu, het zou mij niet verwonderen, als dat afkomstig was geweest uit de tweede revolver waarvan uw beklagenswaardig slachtoffer voorzien was. Ik zal u wel niet behoeven te zeggen, dat hij evenmin beschonken was, als gij of ik thans, maar zich slechts zo hield.

Weer kwam er geen antwoord.

Onbewegelijk zat Irene daar en scheen met haar blikken haar tegenstander te willen vernietigen.

Maar Raffles was er de man niet naar, om zich door een blik uit de schone vrouwenogen van de wijs te laten brengen.

Hij haalde de schouders op en besloot wijsgerig:

— Het ligt er nu eenmaal toe, gij hebt aan het kortste einde getrokken. Gij hebt de slag gewaagd en verloren, gij zult nu de gevolgen moeten dragen.

Eindelijk sprak Irene.

— Wie zijt gij? vroeg zij op hese toon? Zijt gij Satan in persoon?

— Volstrekt niet, miss Irene, ik ben slechts een simpele amateur-detective.

— Dat is niet mogelijk! Gij moet over een duivelse macht beschikken, anders hadt gij ons plan onmogelijk kunnen doorzien.

Weer haalde Raffles de schouders op.

— Houdt het daar dan maar voor, als u dat genoeg doet! zei hij.

Op dit ogenblik stond de auto stil voor een groot, somber gebouw.

Het was Scotland Yard.

Er kwamen een paar agenten toelopen, waarop Raffles pet portier opende en tot de beide mannen sprak:

— Dit is de vrouw, waarover zoeven naar inspecteur Sullivan getelefoneerd is. Zij is betrokken in het complot tegen grootvorst Boris. Breng haar aanstonds in verzekerde bewaring, over een uur komt er nog een vrachtje!

De beide agenten grepen de geboeide

vrouw vast en voerden haar weg, waarbij ze haar moesten steunen, daar zij zich thans al haar geestkracht zag ontvlieden en een bezwijming nabij was.

Nog vóór de deur achter de gevangene was dichtgevallen, had de man achter het stuurwiel de eigenaardige huurauto, een kranig werkstuk van Raffles' bekende chauffeur James Henderson weer in beweging gebracht en zij verdween pijlsnel in de duisternis...

HOOFDSTUK VIII

WIE HET LAATST LACHT...

Het was twee uur.

Een fijn motregentje daalde sedert 'n half uur uit een inktzwarte lucht.

Om en voor het huis van grootvorst Boris dwaalden vage schaduwen, die snel verschenen en even snel weer verdwenen.

Dat waren de politiemannen, die sedert enige tijd een cordon om het huis hadden getrokken, nadat de beide uitkijkposten op handige wijze overrompeld waren, vóór zij alarm hadden kunnen maken en hunne makkers daarbinnen hadden kunnen waarschuwen.

Binnen in het huis scheen alles in diepe rust en duisternis verzonken te zijn.

En toch was het zeker, dat zich daarginds een vijftal inbrekers bevonden, die om één uur over een lage tuinmuur waren geklommen en sedert een kwartier bezig waren de verschillende vertrekken te doorsnuffelen naar kostbaarheden.

De laatste maatregelen waren genomen en over enkele minuten zou de politiemacht, vijftien man sterk, het huis binnendringen en de bandieten overvallen.

De butler en een andere vertrouwde bediende waren gewaarschuwd en zouden de deur voor de politie openen of althans, als deze soms door een der boeven bewaakt mocht worden, de beide

tuindeuren aan de achterzijde van het huis.

Juist vóór het sein van de opmars werd gegeven, kwam er een auto aanrijden, die op een vijftigtal meters van het huis stilhield en waaruit een man stapte, die haastig op het troepje agenten kwam toelopen.

Het was grootvorst Boris Michaëlowitch.

Hij scheen aan een grote opwinding ten prooi en richtte zich tot de detective, die de politieagenten aanvoerde, met de vraag:

— Zijn zij werkelijk binnen? Gij herkent mij toch? Ik ben grootvorst Boris.

— Ja, excellentie, dat weet ik! antwoordde de detective met een buiging. De bandieten zijn omsingeld, wij wilden juist binnengaan. Het verheugt ons, dat gij juist bijtijds zijt gekomen, om ons te vergezellen.

— Hebt gij soms iets vernomen omtrent de man, die het op mijn leven voorzien had en die ik heb neergeschoten?

— Niets, Uwe Hoogheid! Dat is ook onmogelijk, want ik ben hier reeds anderhalf uur.

— En die duivelse vrouw? ging de grootvorst voort, terwijl hij de vuisten balde.

— Die is zeker in de val gelopen,

Hoogheid. Zij zal haar verdiende loon niet ontgaan!

— Dan maar naar binnen, mijnheer! zei de grootvorst opgewonden. Ik ben gewapend en wil u gaarne helpen.

Snel staken de agenten het tuinpad over en gingen de voordeur binnen, welke door de butler op een kier was gezet.

Geruisloos, met de revolver in de vuist, verspreidden zij zich door het huis, waarbij grootvorst Boris hun de weg wees.

Onder een deur van een vertrek op de tweede verdieping was een geel schijnsel zichtbaar.

— Daar moeten zij zijn, fluisterde de grootvorst. Dat is mijn werkkamer! Daar staat de brandkast.

De agenten slopen naderbij.

De detective poogde de kruk van de deur om te draaien, maar zij was van binnen op slot!

— Kom mee, er is nog een tweede deur, fluisterde de grootvorst.

En hij voerde de agenten over de brede, met een dikke looper belegde gang naar een andere deur.

Ditmaal waren zij gelukkiger, want toen de detective de knop omdraaide, ging de deur heel zacht open.

— Vooruit mannen! beval hij nu met luider stem.

De agenten stormden met opgeheven revolver binnen.

Daar stonden vijf mannen, die zich onledig hielden met pogingen om een geweldig grote brandkast, met behulp van de modernste inbrekerswerktuigen, open te krijgen.

In een oogwenk ontstond er een felle worsteling, want de inbrekers verdedigden zich wanhopig.

— Maak u eerst van hem meester! riep Boris Michaëlowitch, terwijl hij op een man wees, die het dichtst bij een der ramen stond. Dat is de aanvoerder! Daar durf ik wel op zweren!

De man, op wie de grootvorst wees,

was niemand anders dan dr. Cox!

Met een gebrul als van een wild dier, rukte deze het raam open.

Verscheidene agenten vuurden op hem, maar de kogels vlogen langs zijn hoofd, het volgende ogenblik had hij zich over de balkonleuning gezwaaid, had een ver vooruitstekende tak gegrepen van een zware iepenboom, die tot dicht bij het balkon reikte en zich laten vallen.

De dikke tak zwiepte, brak af, maar hield tevens zijn val zodanig tegen, dat hij heelhuids in de mulle aarde van de tuin terecht kwam, dadelijk opsprong, wegsnelde, over het lage tuinhek wipte en in de duisternis verdween!

Een ruwe vloek en dat was het laatste wat men die nacht van dr. Cox vernam!

Maar met de andere inbrekers liep het minder goed af.

Wel boden zij heftig tegenstand, maar zij waren tegen de overmacht niet opgewassen en na een kwartier waren zij allen met gescheurde kleren en bebloede koppen geboeid en weggeleid.

Boris Michaëlowitch had zich niet eigenhandig met de strijd bemoeid, daar hij dit blijkbaar beneden zijn waardigheid achtte, maar het licht opgedraaid, bevelen gegeven met Russische vloeken doorspekt en de agenten door de belofte van een goede beloning tot meerdere moed geprikkeld.

En nu keerde langzamerhand de rust in het huis terug.

De gevangenen waren weggeleid, de detective-inspecteur maakte enige notities en nam afscheid van de grootvorst, die door alles wat er geschied was, zeer geschokt scheen te zijn.

Boris zond de bedienden, die waren wakker geworden, weer naar bed, ontdeed zich van zijn overjas, ging achter zijn schrijftafel zitten, maar stond dadelijk weer op en ging naar de brandkast, waarvan de deur reeds aanzienlijk geleden had.

Hoofdschuddend keerde hij zich weer om en stond doodstil...

Hij keek in de loop van een zware revolver.

Het wapen werd vastgehouden door een man met een onverbiddelijke uitdrukking op het gelaat en die de grootvorst strak aankeek.

Die man was markies Beaupré.

Een ogenblik keken de twee mannen elkander zwijgend aan.

De grootvorst was de eerste die sprak:

— Zo, dat was dus uw doel, mijnheer! Gij zijt hier verborgen geweest!

— Ik was zo vrij, uwe hoogheid! antwoordde Beaupré ironisch. Ik heb mij natuurlijk buiten schot van de politie gehouden en als gij het precies weten wilt: ik heb uren lang in gindse kast gezeten, waar het vrij benauwd en zeer vervelend was.

— En wat wenst gij nu?

— O, dat kunt gij wel begrijpen. Ik heb uw leven gered, ik heb Cox in handen van de politie overgeleverd, ik wens mijn loon!

Steeds met het oog op de revolver gevestigd, zei Boris, die een weinig bleker was geworden:

— Ik had iets dergelijks moeten verwachten! Mijn vertrouwen in u is dus beschaamd. Maar wat de arrestatie van Cox betreft, daaromtrent moet ik u teleurstellen, hij is ontsnapt.

Beaupré stiet een Franse vloek uit, stampvoette driftig en siste:

— De ezels! Zij komen hier met 15 man en zij slagen er niet eens in, zich van die schurk meester te maken? O, was ik toch maar te voorschijn gekomen! Ik zou hem niet gemist hebben, dat zweer ik u!

— Ik kan mij volkomen in uw gevoelens indenken, mijnheer, hernam Boris op koude toon. En zeg mij nu spoedig wat gij wilt. Uw revolver maakt mij zenuwachtig.

— Geef mij de sleutels van uw brandkast! beval Beaupré, op korte toon.

— Het spijt mij, dat ik niet aan uw verzoek kan voldoen, ik heb ze niet!

— Wat is dat? riep Beaupré dreigend. Gij weigert?

— Ik weiger niet, ik zeg slechts, dat ik aan uw verlangen niet kan voldoen.

De Fransman keek de Rus met opeengeklemd lippen aan en met halfdicht geknepen ogen en zei:

— Houdt mij niet te lang op, ik ben niet van zins mij door u voor de gek te laten houden, gij hebt de sleutels van uw brandkast natuurlijk in uw zak! Ga daar staan en haal uw zakken uit. Doe geen dwaasheden, trek een lade van uw bureau open en werp daar uw revolver in, er zitten nog minstens 5 schoten op.

De grootvorst gehoorzaamde en begon zijn zakken uit te halen.

Hij deponeerde alle voorwerpen voor zich op het tafelblad en wierp de revolver in de open lade, met de loop van het wapen van de ander geen decimeter van zijn voorhoofd. De sleutels waren er niet bij.

Beaupré keek aandachtig en argwanend toe en schreeuwde nu woedend:

— Wat moet dat betekenen? Wat hebt gij met uw sleutels gedaan?

— Ik heb ze niet, dat is alles wat ik u zeggen kan!

Beaupré keek hem een ogenblik strak aan en zei toen:

— Het is goed, wij zullen aanstonds wel verder zien. In die linkerlade moeten enige bankbiljetten liggen, naar ik vanmiddag gezien heb. Geef mij die.

De grootvorst opende nu de lade, haalde er een paar bankbiljetten uit en stak ze Beaupré toe, die ze met de linkerhand aannam, terwijl hij met de rechter steeds de revolver gericht hield op het hoofd van de Rus.

Hij liet nu het pakje bankbiljetten in zijn zak glijden en vervolgde:

— Daar onder die presse-papier liggen nog een paar bankbiljetten, geef op!

Boris nam de presse-papier op...

En het volgende oogenblik vloog het zware voorwerp door de lucht en trof met volle kracht de opgeheven rechterarm van de Franse bandiet.

De revolver vloog hem uit de hand en kwam op het tapijt terecht, op enige meters afstand.

Beaupré deed er een wilde duikeling naar maar een dreigende stem riep:

— Beweeg u niet, of het is met u gedaan!

Boris had bliksemsnel de revolver weer uit de lade genomen en richtte haar op het hoofd van de Fransman, die knarsetandend en sidderend van woede langzaam de handen opstak.

Boris stond op, liep om de schrijftafel heen, raapte de revolver van de vloer en stak ze in zijn zak.

Daarop zei hij op droge toon:

— De bankbiljetten vervelen zich in uw zak, leg ze maar weer op tafel, wat ik u verzoeken mag. En vooral geen aardigheden, ik schiet op dertig pas afstand een aas uit een kaart.

Beaupré stak de hand in zijn zak en haalde er de bankbiljetten weer uit, welke hij op de tafel wierp.

— Zo mag ik het zien! riep Boris uit.

Hij nam het pakje snel op, telde de bankbiljetten en liet ze op zijn beurt in zijn zak glijden.

Vervolgens wendde hij zich tot de Fransman en zei op een toon, die niet kon worden misverstaan:

— Ga daar op die stoel zitten.

Zwijgend gehoorzaamde de markies.

— Nu zal ik u binden, want ik heb nog enkele dingen te doen en gij zoudt mij wel eens kunnen overvallen, vóór de politie hier is om u van mij over te nemen!

Nog onder het spreken had de Rus een koord van het zware fluwelen gordijn vóór en der vensters getrokken, met behulp waarvan hij de Fransman snel

en stevig op de zware stoel vastbond.

Eénmaal poogde hij de Rus onverhoeds te omvatten, maar een geweldige kaakslag, die hem deed duizelen, had hem spoedig tot andere gedachten gebracht.

— Zo, en nu zullen wij even Scotland Yard opbellen, zei Boris, toen de andere onschadelijk was gemaakt.

Hij nam de telefoon ter hand en had zich spoedig in verbinding gesteld met het hoofdbureau van politie.

Hij tastte enige tijd onder het blad van de schrijftafel, trok een geheime lade open, nam er een sleutel uit, opende daarmee de brandkast en begon de pakjes bankbiljetten en de rollen goudgeld, die zich daarin bevonden, in een klein valies te pakken, hetwelk op een stoel bij het raam had gestaan en daar blijkbaar door een der bandieten was neergezet.

Toen het barstend vol was, nam hij het op, trad op Beaupré toe, groette hem beleefd en zei:

— Ik heb geen tijd om de komst der politie in persoon af te wachten! Gij zult wel zo vriendelijk zijn, haar uit mijn naam mede te delen, waarom ik haar heb laten halen! Adieu, markies! En wees voortaan een weinig tactvoller!

En met deze woorden verliet de Rus het vertrek en liet de Fransman achter in een toestand van de grootste verbazing en schrik.

Vijf minuten later ging de deur open en Boris trad haastig weer binnen.

Hij stond echter verbaasd stil, toen hij het vertrek helder verlicht vond en de gebonden man op de stoel zag zitten en riep uit:

— Wat moet dat betekenen? Waarom zijt gij gebonden?

— Houdt gij mij voor de gek? riep Beaupré woedend. Zijt gij vergeten, dat gij zelf dat gedaan hebt?

— Ik? Gij zijt gek! Ik kom zo juist

van Scotland Yard, dat ik geen half uur geleden verlaten heb!

Beaupré werd vaalbleek.

Een vreselijk vermoeden rees in hem op!

— Wat! stamelde hij. Zweert gij daarop?

— Natuurlijk! riep de grootvorst. Ik ben na de aanslag dadelijk naar Scotland Yard gereden, vandaar naar het Critérión, om verklaringen af te leggen, toen naar een ziekenhuis om even een onbetekende wond te laten verbinden en tenslotte opnieuw naar het hoofdbureau van politie, teneindè te worden geconfronteerd met Irene Scharwenka!

— Maar dan... stotterde Beaupré.

— Wat dan? Spreek toch! Wat is hier gebeurd?

— Weet gij dat niet? Waart gij er dan niet bij, toen het gevecht met de inbrekers en dr. Cox plaats had? riep de Fransman, buiten zich zelf van woede en teleurstelling. Hadt gij Scotland Yard dan reeds weer verlaten, toen daar de inbrekers gevangelijk werden binnen gebracht?

— Ik weet van geen gevecht! Ik ben hier niet geweest!

— Dan... dan is het John Raffles geweest! barstte Beaupré los. Ik had het dadelijk moeten vermoeden! Wij beiden zijn schandelijk bedrogen!

— Dus... hij heeft mijn rol vervuld? schreeuwde de Rus.

— Kijk maar eens naar uw brandkast! antwoordde Beaupré ironisch. Die zal u het antwoord wel geven!

De Rus stormde op zijn brandkast toe en uitte een kreet van woede, die het gehele huis dadelijk weer in rep en roer bracht.

En terwijl de Rus zo als een dolle

heen en weer liep en vloekte, zoals hij nog nooit gevloekt had, ging de deur opnieuw open en traden er drie agenten binnen, aangevoerd door de detective Sullivan, een speciale vijand van John Raffles.

— Hier zijn wij, Excellentie! zei Sullivan, terwijl hij beleefd salueerde.

— Zo, zijt gij daar! herhaalde de Rus honend. Gij komt juist op tijd!

— Wat bedoelt gij? vroeg de detective, verbaasd en vagelijk ongerust.

— Ik bedoel, dat uw fameuse John Raffles, van wie wij vroeger zelfs in Rusland hebben horen spreken, zoeven hier is geweest, mijn rol heeft gespeeld, die man heeft gebonden, mijn brandkast heeft leeggehaald en verdwenen is!

Sullivan verbleekte en wankelde achteruit.

Aanstonds werd hem het gehele complot duidelijk!

Dat was juist iets voor de Grote Onbekende geweest!

Hij herstelde zich echter zo goed hij kon en zei:

— Hij is ditmaal weer sterker geweest dan wij, Excellentie, dat erken ik volmondig! En ik kan u niet eens waarborgen, dat gij nog ooit iets van uw geld zult terug zien! Maar wat deze kerel betreft — de Parijse politie zoekt hem reeds lang — en in dat opzicht is onze tocht dus niet geheel en al vruchteloos geweest! Raffles mag dan een inbreker zijn, hij heeft ons een uiterst gevaarlijke avonturierster en een Franse bandiet in handen gespeeld! Ere wie ere toekomt!

— Een eer die mij 'n vermogen kost, riep de Rus uit en hij liet zich kreunend in een fauteuil vallen, terwijl de agenten Beaupré gevangelijk wegvoerden.

De volgende
aflevering bevat:

De Moderne Robinson

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.